

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně: **E. Č.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem 225 08 Praha 5, křížová 25, o starobní důchod, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2013, č. j. 535 726 2683/315-PZ,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím žalované ze dne 19. 2. 2013, č. j. 5357262683/315-PZ (dále jen „napadené rozhodnutí“), byly zamítnuty námitky žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2013, označeném č. II, č.j. 535 726 2683 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta její žádost o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) s tím, že dodatečný zápočet doby pojištění v období od 15. 7. 2007 do 31. 12. 2007 neměl vliv na výši starobního důchodu.

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně včas žalobou. V žalobě a v jejím doplňku namítala, že s rozhodnutím nesouhlasí, protože si zaplatila dobrovolné pojištění jen z důvodu, aby nepřišla o jeden rok, když chybělo jen pár dní na započtení celého roku důchodového pojištění. Žalobkyně pak kontrolou evidenčního listu pracovní doby zjistila chybný údaj 121 dní, který žalovaná do přehledu odpracovaných let uvedla místo správných 170 dní. Jednalo se o evidenční list skutečně odpracované doby pojištění od 15. 7. 2007 do 31. 12. 2007, které žalovaná dohlédávala již při výpočtu invalidního důchodu žalobkyně v roce 2010. Žalobkyně navrhla, aby žalovaná předložila důkazy k otázce jak a kdo tento chybný údaj (121 dní) uvedl, zda firma nebo žalovaná. Podle názoru žalobkyně, pokud by nedošlo k této chybě, nemusela by doplácet žádné dobrovolné pojištění. Žalobkyně má za to, že jí byla způsobena škoda, neboť částku 1.760,-Kč uhradila jen proto, aby nepřišla o jeden rok starobního důchodu a neměla tak důchod nižší. K žalobě připojila mimo jiné osobní list důchodového pojištění vyhotovený pro předchozí rozhodnutí žalované ohledně invalidního důchodu, osobní list důchodového pojištění vyhotovený pro napadené rozhodnutí žalované ohledně starobního důchodu. K doplňku žaloby připojila mimo jiné fotokopie evidenčních listů důchodového pojištění vyhotovené bývalým zaměstnavatelem dne 7. 3. 2008 a dne 11. 2. 2009.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svém závěru. Konstatovala, že u firmy, která zaměstnávala žalobkyni od 15. 7. 2007 do 31. 12. 2007 (tj. A. P. s. r. o.), prováděla šetření pro potvrzení výše uvedené doby včetně vyznačení vyměřovacího základu a vyloučené doby. Dne 9. 7. 2010 obdržela vyplněný tiskopis, kterým byla potvrzena doba pojištění žalobkyně v rozsahu 121 dnů, ve výši vyměřovacího základu 44.000,- Kč. Žalovaná neměla důvod pochybovat o tom, že evidenční list důchodového pojištění byl vyhotoven zcela v souladu s § 35a a násl. zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Nedílnou součástí rozhodnutí žalované byl i osobní list důchodového pojištění (tj. přehled o odpracované době žalobkyně). Tato doba je chronologicky rozepsána včetně časového období. Žalovaná dodala, že rozhodnutí žalobkyně být dobrovolně účastna na tomto druhu pojištění, již z názvu předpokládá projev vůle fyzické osoby ohledně „dobrovolné účasti na pojištění“. V dalším odkázala na ustanovení § 6 zákona č. 155/1995 Sb. a dodala, že zákon č. 155/1995 Sb. nezná a ani nemůže znát ustanovení, na jehož podkladě by bylo možné takto investované finanční částky vymáhat zpět. Podle žalované předmětná situace vznikla chybným údajem poskytnutým žalované bývalým zaměstnavatelem žalobkyně, a proto žalobkyni doporučila, aby se v občanskoprávním řízení domáhala kompenzace proti této firmě. S ohledem na uvedené navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně omluvila svou neúčast na soudním jednání, v replice na vyjádření žalované uvedla, že povinností žalované je evidovat správnost údajů pro výpočet důchodů a v případě rozdílných údajů podaných firmami vyřešit problém. Dodala, že částku 1.760,-Kč uhradila proto, aby dosáhla započtení 40 roků pojištění, což jí chybný údaj 121 dnů namísto správného údaje 170 dnů neumožňoval. Opakovaně pak soudu zaslala fotokopie dokladů, které již přiložila k žalobě, tj. mimo jiné fotokopie evidenčních listů důchodového pojištění vyhotovených bývalým zaměstnavatelem dne 7. 3. 2008 a dne 11. 2. 2009.

Pověřená pracovnice žalované v závěrečném přednesu uvedla, že platba žalobkyně na dobrovolném pojištění za rok 2011 ve výši 1.760,-Kč se projevila ve zvýšení vyměřovacího

základu pro výpočet starobního důchodu, neboť právě za těchto okolností došlo k přiznání starobního důchodu ve výši 10.975,-Kč měsíčně (namísto 10.970,-Kč), kdy výpočtový základ činil 14.507,- Kč (namísto 14.500,-Kč). Dodala rovněž, že dobrovolné pojištění žalobkyně se projevilo i v přehledu dob pojištění od 2. 10. 2011 do 24. 11. 2011 v částce 6.285,-Kč. Dobrovolné pojištění se sice nepromítlo (podle původního předpokladu žalobkyně) do doby pojištění od 15. 7. 2007 do 31. 12. 2007, přesto se tato skutečnost projevila pro žalobkyni pozitivně, a to (jak výše uvedeno) ve zvýšené částce pro výpočet starobního důchodu. S ohledem na uvedené navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“).

Ze správního spisu soud zjistil, že předmětnému prvoinstančnímu rozhodnutí předcházelo rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2012, kterým byl žalobkyni přiznán starobní důchod od 26. 11. 2012 ve výši 10.975,-Kč. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že základní výměra důchodu činí 2.270,-Kč měsíčně a procentní výměra důchodu se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu, který činí 14.507,-Kč. Jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 23.368,-Kč zjištěnému za roky 1986 – 2011. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 40 roků pojištění činí 60% výpočtového základu, tj. 8.705,-Kč. Nedílnou součástí rozhodnutí byl osobní list důchodového pojištění.

Na to se žalobkyně dne 5. 12. 2012 dostavila na Okresní správu sociálního zabezpečení Mladá Boleslav, aby předložila originál evidenčního listu důchodového pojištění za rok 2007 (období od 15. 7. 2007 do 31. 12. 2007), v němž bývalý zaměstnavatel žalobkyni potvrdil 170 dní, zatímco na došetřovacím tiskopisu doručeném žalované dne 9. 7. 2010 uvedl 121 dní a vyměřovací základ 44.000. Žalobkyně dodala, že při žádosti o starobní důchod doplatila formou dobrovolného pojištění 1.760,-Kč, aby dosáhla dalšího celého roku pojištění, což by nebylo potřeba v případě započtení správných 170 dní. Žalobkyně požádala o nové zhodnocení doby pojištění podle předloženého evidenčního listu důchodového pojištění.

Prvoinstančním rozhodnutím žalované ze dne 16. 1. 2013 byla žádost žalobkyně o zvýšení starobního důchodu zamítnuta pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., neboť správní orgán dospěl k závěru, že dodatečný zápočet doby pojištění v období od 15. 7. 2007 do 31. 12. 2007 neměl vliv na výši starobního důchodu, protože v osobním listě důchodového pojištění bylo žalobkyni započteno celkem 40 roků a 208 dnů pojištění (po snížení na 80 % činí doba pojištění 40 roků a 17 dnů). Správní orgán uzavřel, že za této situace zůstává rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2012 i nadále v platnosti.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalované podala žalobkyně dne 23. 1. 2013 námítky, v nichž vyslovila nesouhlas s tím, aby jí v dobách pojištění byla zahrnuta také doba dobrovolného důchodového pojištění 24 dnů (od 1. 10. 2011 do 24. 10. 2011) a dodala, že si tuto dobu uhradila pouze proto, aby v osobním listu důchodového pojištění zajistila opravu chybného údaje 121 dnů (namísto správných 170 dnů), a to v době od 15. 7. 2007 do 31. 12.

2007. Žalobkyně dodala, že k opravě osobního listu již došlo, a proto žádá o vrácení částky 1.760,-Kč za dobrovolné pojištění, protože sama chybu nezavinila a předmětnou částku na dobrovolné pojištění si musela vypůjčit.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí námitky žalobkyně zamítla. V prvé řadě konstatovala, že účast žalobkyně na dobrovolném důchodovém pojištění hodnotila při výpočtu výše starobního důchodu řádně, v souladu s platnou právní úpravou (dle ust. § 6 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb.). K námitce týkající se vrácení příspěvku dobrovolného důchodového pojištění odkázala na ustanovení § 17 zákona č. 582/1991 Sb., který připouští možnost vrácení pouze případného přeplatku na pojistném do pěti let po uplynutí kalendářního roku, v němž přeplatek vznikl, pokud není jiný splatný závazek vůči okresní správě sociálního zabezpečení, což není případ žalobkyně. Po dalším objasnění způsobu výpočtu výše starobního důchodu žalovaná dodala, že zhodnocení dodatečně prokázané doby pojištění v období od 15. 7. 2007 do 31. 12. 2007 nemělo vliv na výši starobního důchodu, a proto prvoinstanční správní orgán postupoval správně, když žádost žalobkyně o zvýšení starobního důchodu ze dne 5. 12. 2012 pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že bývalý zaměstnavatel na tiskopisu doručeném žalované dne 9. 7. 2010 skutečně uvedl pouze 121 dní (a vyměřovací základ 44.000).

Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží.

Z předložených listinných důkazů považuje soud za dostatečně prokázané, že dobrovolné pojištění žalobkyně se nepromítlo pro žalobkyni pozitivně do doby pojištění od 15. 7. 2007 do 31. 12. 2007. Ostatně žalobkyně sama zjistila chybný údaj (zaslaný žalované jejím bývalým zaměstnavatelem), tj. nesprávné uvedení 121 dní, namísto správných 170 dní. Žalobkyně však zjevně vycházela při uzavření dobrovolného pojištění pouze ze špatné úvahy ohledně dopadu uzavřeného pojištění, avšak již v předchozím prvoinstančním rozhodnutí ze dne 26. 10. 2012 byla žalobkyni doba pojištění započtena správně. Žalovaná rovněž postupovala v souladu se zákonem, když zahrнула do výpočtu výše důchodu také dobu dobrovolného důchodového pojištění. Pokud se týká otázky náhrady škody, pak soud dodává, že v rámci správního soudnictví přezkoumává toliko zákonnost napadeného rozhodnutí a řešení této otázky správnímu soudu nepřísluší. Žalobkyně se proto může obrátit se žalobou v rámci občanskoprávního řízení na věcně a místně příslušný okresní soud. S ohledem na výše uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalované bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu pod bodem I. výroku podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že žalobkyní uzavřené dobrovolné pojištění se projevilo pro žalobkyni kladně nejen v přehledu dob pojištění (od 2. 10. 2011 do 24. 11. 2011 v částce 6.285,-Kč), ale také ve zvýšené částce přiznaného starobního důchodu (tj. ve výši 10.975,-Kč).

Výrok o nákladech řízení odpovídá tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch a správnímu orgánu náhrada nákladů řízení ze zákona nenáleží (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. února 2015

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková